

Barbara Cartland

Armastuse seadus

Barbara Cartland
Love Rules
1982

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Margit Sild
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1982 by Barbara Cartland

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2001 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10336

ISBN 978-9949-20-073-3

Autori eessõna

Aastatel 1804–1861 toimus Dagestanis verine koloniaalsõda vene vallutajate ja pärisrahvaste vahel. Ikestajatevastase võitluse tuntuim juht oli Šimaam Šamil. Ühes lahingus kaotas ta oma hinnalise koraani, mille leidis lahinguväljalt prints Aleksander Hesse. Seda käes hoides valdas mind tunne, nagu oleksin saanud selle hiilgava ja põneva ajajärgu üheks osaks.

Raamatu peategelane on prints Aleksandri prototüüp. Romaanis kirjeldatud vapustav armulugu, põgenemine ja abiellumine on tõestisündinud ja üksikasju järgiv lugu sellest, kuidas sai alguse tuntud Battenburgi-Mountbatteni aadliliin.

1. peatükk

Tõllaga mööda tolmust maanteed lossi poole kihutades püüdis Paulina ära arvata printsess Margarita kutse põhjust.

Paulina ja printsess olid head sõbrad ja viibisid tihti koos, kuid alles eile oli Paulina Margaritat külastanud ning saada printsessilt ametlikku kutset oli enam kui kummaline.

Paulina isa, Sir Christopher Handley, oli määratud Briti saadikuks väikesesse Altaussi suurhertsogiriiki, kuid, tänu jumalale, suurhertsogi Louis' tütar oli sama vana kui Paulina.

Isa oli olnud Altaussi määramise pärast nii sügavas masenduses, et Paulina oli arvanud, et leiab end igavas ja sõjaväelise režiimiga riigis ilma ühegi sõbrata.

Armastuse seadus

Kuid kui ta Altaussi esmakordselt nägi, avastas ta, et see on imeilus maa, mida eraldavad Preisimaast, Saksimaast ja Austriast kõrged mäed.

Altausslased olid sarmikad, hea käitumisega ja nad olid silmanähtavalt oma riigipeaga rahul.

Seda polnud Paulina – veel vähem ta isa – osanud oodata.

“Meid pagendatakse kõige kaugemasse kolkasse!” oli isa määramisest teada saades torisenud. “Meil pole seal muud teha kui kummardada ja reveransitada kangekaelse ja pahura väikekuninga ees, kes peab ennast kõikvõimsaks jumalaks ja põlgab neid, kelle üle ta on seatud.”

Paulinal, kes isa südamest armastas, oli temast kahju ja ta suhtus väga mõistvalt neid mõlemat tabanud ebameeldivasse olukorda.

Paulina teadis, et isa ümbermääramise tegelik põhjus oli see, et kuna Sir Christopher oli vastupandamatult kena mees, oli tal kõikjal, kuhu ta läks, *affaires de coeur* mõne naisega. See tekitas kuulujutte ja skandaale, mis panid Briti välisministeeriumi ülemused kulmu kortsutama.

Sir Christopher, kes oli olnud Rooma saatkonnas Number Kaks, oli lootnud, et ta järgmine töökoht on Pariisis, kuid mehe õnnetuseks oli temasse armunud silmipimestavalt kaunis ja veetlev itaallannast *contessa*. Tolle abikaasa mitte ainult ei kutsunud Sir Christopheri duellile, vaid ässitas tema vas-

tu ka diplomaatilised ringkonnad, mistõttu too määrati Euroopa kõige silmapaistmatumasse riiki.

Sir Christopherile ei mahtunud see pähe, miks pärast nii paljusid kirklikke ja tuliseid armuafääre, karjääri tipul, karistati teda kuriteo eest, mida ta ise pidas tühiseks.

Ta oli nii suures masenduses, et isegi Paulinal ei õnnestunud ta tuju tõsta. Neiu mõtles sellele palju ja leidis, nagu sageli varemgi, et midagi sellist poleks juhtunud, kui ema oleks veel elanud.

Ta ei teadnud ühtki abielupaari, kes oleksid nii õnnelikud ja sügavalt armunud kui ta vanemad olid olnud, ja kui ema pärast nädalapikkust palavikku suri, oli ta arvanud, et isa ei saa kunagi kaotusvastust üle.

Pärast matuseid oli isa olnud ainult kahvatu vari kunagisest elurõõmsast mehest, aja möödudes aga laskis ta end teistel meestel pehmeks rääkida, hakkas joomapidudest osa võtma ning laskis end õnneks võtta kaunitel naistel, kes teda alailma jahtisid, püüdes teda oma käsivarte ja huulte pehmusega Paulina ema unustama panna. See ei õnnestunud neil aga kunagi.

Paulina, kes oli üles kasvanud kosmopoliitses ümbruses, suhtus sellesse mõistvalt, teades, et ükski naine ei võta isa südames kohta, mis kuulus ta emale – ainsale naisele, keda Sir Christopher kunagi tõeliselt oli armastanud.